

Nu este timp pentru vizite?

Verset călăuzitor: Iacov 1.27

Sora era foarte slăbită corporal, ca să mai poată participa la strângerile laolaltă sau să iese din casă. De mai mulți ani avea nevoie de îngrijire și o mare parte din timp zăcea în pat. Din punct de vedere spiritual era însă foarte plină de viață. Interesul ei mare pentru fiecare a făcut ca ea să știe despre viața fiecărui frate și fiecărei surori parțial mai mult decât știa toți frații și toate surorile care se întâlneau în fiecare săptămână în orele de adunare. Și nu numai că ea știa ceva despre alții, nu, ci ea aducea în rugăciune înaintea Domnului pe mulți frați și pe multe surori. De asemenea și credința și încrederea ei, care rezultau din legătura ei cu Domnul, erau impresionante. Într-un cuvânt, vizitarea ei însemna mai puțin misiune grea și era mai mult o slujire frumoasă, care de fiecare dată era spre binecuvântarea celui care o vizita.

De mult timp ne stătea pe inimă să vizităm sora bătrână. Ca întotdeauna, a fost greu să găsim un termen; și cu atât mai mult cu cât noi am căutat mai puțin ambițioși acest termen. Idei diferite, ca împreună cu alți frați și alte surori de vârsta noastră s-o vizităm pe soră și să cântăm unele cântări, au avut rezonanță mică. Astfel a trecut săptămână după săptămână.

Când în cele din urmă s-a găsit un termen și unii prieteni erau dispuși să ne însoțească, am încercat să luăm legătura cu copiii ei, ca să ne anunțăm venirea. După ce singurul apel a rămas fără răspuns, și această încercare a eșuat. A venit timpul stresant al sărbătorilor de crăciun, apoi concediul, după aceea iarăși viața zilnică ...

Sâmbăta trecută seara am zis soției: „Încă nu am vizitat-o pe sora cutare. Dacă va pleca la Domnul, înainte ca noi s-o fi vizitat, voi avea mult timp muștrări de conștiință.”

Astăzi (luni dimineața) la ora 6 Domnul a luat-o pe sora acasă. Ea a putut adormi în pace.

Iacov scrie destinatarilor epistolei lui:

Iacov 1.27: Religia curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu Tatăl este aceasta: a-i cerceta pe orfani și pe văduve în necazul lor, a se păstra neîntinată de lume.

Cum stau lucrurile la noi cu această slujire, care aici este descrisă ca fiind „religia curată și nepătată”? Devin tot mai rare în tumultul zilnic astfel de vizite la frații și surorile singuri / singure, bolnavi / bolnave și nevoiași / nevoiașe? Nu este ziua noastră obișnuită – și prin aceasta mă refer și la ziua obișnuită când ne strângem ca Adunare – total umplută cu termene, care toate par a fi mai importante decât o vizită la o soră bătrână? Prin afirmațiile sale Iacov dă cu totul peste cape prioritățile stabilite de noi.

Probabil gândești că astfel de vizite pot fi făcute și ar trebui făcute de frații și surorile în vârstă și de cei care sunt în pensie, căci oricum nu este o chestiune pentru tineri, să poarte discuții cu bolnavii la pat și cu frații și surorile aflați / aflate în nevoie. Dar vorbește Scriptura în felul

acesta? Partea a doua din versetul citat mai înainte arată clar că Iacov nu se referă la o anumită grupă de frați și de surori și nici la o anumită grupă de vârstă. Căci „să se păstreze neîntinat de lume” este o poruncă care se referă *la fiecare* creștin.

Să luăm în serios poruncile lui Dumnezeu. Cât de des ne dorim afirmații clare cu privire la ceea ce facem și acționăm. Aici avem o descriere clară a ceea ce este plăcut lui Dumnezeu și ce Îl onorează. Vom face bine să dăm ascultare indicațiilor Lui. Și ca întotdeauna, când împlinim poruncile lui Dumnezeu, și aici în cele din urmă va fi spre binecuvântarea noastră. Câtă încurajare pentru viața de credință poate da o astfel de vizită; cât de bine este, (tocmai la frații și surorile în vârstă) să privim felul lor de viețuire și să profităm de credința lor (Evrei 13.7)!

De asemenea nu este destul să-ți propui simplu, că s-ar putea face o vizită. Evenimentul descris mai înainte este o atenționare foarte serioasă adresată soției mele și mie. Căci dacă știm despre această sarcină și nu o îndeplinim, atunci suntem vinovați: „Deci aceluia care știe să facă bine și nu-l face, aceasta îi este păcat” (Iacov 4.17).

Cât este de bine, că noi putem veni la Domnul și cu această vină, să o mărturisim și să ne smerim. Atunci avem promisiunea Lui sigură, că ni se va ierta. Și cu toate acestea este datoria noastră să tragem concluzii din cele petrecute. Pentru noi ca soț și soție a fost o învățătură, ca să folosim timpul care ne-a fost dat și să îndeplinim *cu râvnă* slujba pe care Domnul ne-a dat-o. Fie ca Domnul să ne dea reușită, ca în viitor să trăim în felul acesta.

Să începem de astăzi, să împlinim sarcinile Sale. Căci cine dintre noi știe cât timp mai are pentru aceasta?

„Vedeți deci cu grijă cum umblați, nu ca neînțelepți, ci ca înțelepți, răscumpărând timpul” (Efeseni 5.15,16).